

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl 17. dubna 2018 ve veřejném zasedání v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána

takto:

Na podkladě odvolání obžalovaných J■ M■, Bc. I■ P■ a I■ V■ se podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e) trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Domažlicích ze dne 14. listopadu 2017 č. j. 1 T 73/2012-1669 a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný J■ M■,

narozený ■■■■■ v ■■■■■, zahradník, trvale bytem ■■■■■

■■■■■,

je vinen,

že jakožto referent mobilního dohledu Celního úřadu ■■■■, pracoviště ■■■■ při kontrolách stánkového prodeje prováděných podle § 48 celního zákona v České Kubici-Horní Folmavě v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů

1) v přesně nezjištěném dni v únoru či březnu 2011 na tržnici „U kostela II“ ve stánku označeném ■■■ našel padělané textilní zboží se značkou Monster a tak vyžádal od tam přítomného V■ V■ B■, nar. ■■■■■, částku 50 eur za to, že o tom neseíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku následně od jmenovaného převzal,

2) v blíže nezjištěném dni v červnu nebo červenci 2011 na tržnici „U kostela II“ ve stánku

označeném ■■■■, který provozoval prodejce T■■■ M■■■ T■■■, nar. ■■■■, zjistil plagiáty značkových hodinek, a tak vyžádal od jmenovaného prodejce 5 000 Kč za to, že o tom neseptíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku následně od jmenovaného převzal,

tedy

- jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,
- v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe žádal a přijal úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba,

čímž spáchal

- pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011
- pokračující zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011

a odsuzuje se

za použití § 45 odst. 1 trestního zákoníku ke společnému trestu, a to

- podle § 331 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na **dva roky a tři měsíce**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání dvou roků a tří měsíců.
- podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkce v bezpečnostních sborech České republiky na **tři roky a šest měsíců**.

Podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku se současně ruší výroky o vině a trestu z rozsudku Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014.

Naproti tomu se obžalovaní

J■■■ M■■■,
jehož generálie jsou uvedeny shora,

Bc. I■■■ P■■■,
narozený ■■■■ v ■■■■, celník služebně zařazený jako referent mobilního dohledu Celního úřadu ■■■■, pracoviště ■■■■, trvale bytem ■■■■, ,

L■■■ V■■■,
narozený ■■■■ v ■■■■, celník služebně zařazený jako referent mobilního dohledu Celního úřadu ■■■■, pracoviště ■■■■, trvale bytem ■■■■,

zprošťují

- podle § 226 písm. a) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze 4. dubna 2012 č. j. 3 KZV 1/2012-62, a to ohledně skutku, při němž podle obžaloby od počátku března 2011 nejméně do 8. května 2011 jako referenti mobilního dohledu Celního

úřadu [REDACTED], pracoviště [REDACTED], okres [REDACTED], provádějící kontrolu stánkového prodeje na tržnicích v katastru České Kubice v části Horní Folmavy v okrese Domažlice v rámci výkonu pravidelných služeb, při nichž je vykonáván celní dohled podle § 48 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, po zjištění, že je v rámci tohoto prodeje nabízeno zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví, v rozporu s § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, toto zboží nezadrželi a v úmyslu se neoprávněně obohatit po prodejcích tohoto zboží požadovali finanční plnění v různé výši, které prezentovali jako pokutu za porušení příslušných předpisů, tuto finanční hotovost následně převzali a ponechali si ji pro svoji potřebu, přičemž provedené kontroly a zjištění zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví neuvedli v hlášení k rozkazu ke službě, takového jednání se dopustili v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a tohoto jednání se dopustili konkrétně tak,

že 8. května na tržnici označované „U kostela I“ v přesně nezjištěném stánku, který měl provozovat neustanovený prodejce jménem „V[REDACTED]“, s odůvodněním, že nosiče se zvukovým záznamem nabízené k prodeji jsou pirátské kopie, od tohoto prodejce vietnamské národnosti převzali částku 15 000 Kč, kterou si pro tento účel půjčil od osoby N[REDACTED] Q[REDACTED] C[REDACTED], narozeného [REDACTED], nesepsali žádný protokol, ani neustanovenému prodejci jménem „V[REDACTED]“ nedali potvrzení o převzetí finanční hotovosti.

jímž podle obžaloby spáchali

pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011 v jednočinném souběhu s pokračujícím zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011, a to ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni,

- podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze 4. dubna 2012 č. j. 3 KZV 1/2012-62, a to ohledně skutku, při němž podle obžaloby od počátku března 2011 nejméně do 8. května 2011 jako referenti mobilního dohledu Celního úřadu [REDACTED], pracoviště [REDACTED], okres [REDACTED], provádějící kontrolu stánkového prodeje na tržnicích v katastru České Kubice v části Horní Folmavy v okrese Domažlice v rámci výkonu pravidelných služeb, při nichž je vykonáván celní dohled podle § 48 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, po zjištění, že je v rámci tohoto prodeje nabízeno zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví, v rozporu s § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, toto zboží nezadrželi a v úmyslu se neoprávněně obohatit požadovali po prodejcích tohoto zboží finanční plnění v různé výši, které prezentovali jako pokutu za porušení příslušných předpisů, tuto finanční hotovost následně převzali a ponechali si ji pro svoji potřebu, přičemž provedené kontroly a zjištění zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví neuvedli v hlášení k rozkazu ke službě, takového jednání se dopustili v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a tohoto jednání se dopustili konkrétně tak,

že v blíže nezjištěných dnech od počátku března 2011 do počátku dubna 2011 na tržnici označované „U kostela II“ ve stánku označeném [REDACTED], který měl v pronájmu prodejce P[REDACTED] V[REDACTED] M[REDACTED], IČ [REDACTED], s odůvodněním, že textilní zboží nacházející se ve stánku je padělané, převzali od osoby vietnamské národnosti C[REDACTED] T[REDACTED] H[REDACTED], narozeného [REDACTED], nejméně

v jednom případě částku 5 000 Kč, a jmenovanému nedali žádný doklad o převzetí finanční hotovosti,

jímž podle obžaloby spáchali

pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011 v jednočinném souběhu s pokračujícím zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011, a to ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchali obžalovaní.

Dále se obžalovaní

Bc. I. P.,
jehož generálie jsou uvedeny shora,

L. V.,
jehož generálie jsou uvedeny shora,

zprošťují

podle § 226 písm. c) trestního řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni ze 4. dubna 2012 č. j. 3 KZV 1/2012-62, a to ohledně skutku, při němž podle obžaloby od počátku března 2011 nejméně do 8. května 2011 jako referenti mobilního dohledu Celního úřadu, pracoviště, okres, provádějící kontrolu stánkového prodeje na tržnicích v katastru České Kubice v části Horní Folmavy v okrese Domažlice v rámci výkonu pravidelných služeb, při nichž je vykonáván celní dohled podle § 48 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, po zjištění, že je v rámci tohoto prodeje nabízeno zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví, v rozporu s § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví a o změně některých dalších zákonů, toto zboží nezadrželi a v úmyslu se neoprávněně obohatit požadovali po prodejcích tohoto zboží finanční plnění v různé výši, které prezentovali jako pokutu za porušení příslušných předpisů, tuto finanční hotovost následně převzali a ponechali si ji pro svoji potřebu, přičemž provedené kontroly a zjištění zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví neuvedli ve hlášení k rozkazu ke službě, takového jednání se dopustili v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a tohoto jednání se dopustili konkrétně tak,

že 2. května 2011 na tržnici označované „U kostela II“ při kontrole stánku s označením, který provozoval prodejce T. M. T., IČ, našli plagiáty značkových hodinek, vyžádali od prodejce vystupujícího pod jménem „T.“ částku 5 000 Kč, nese-psali žádný protokol ani pokutové bloky, peníze převzali a zboží nezabavili,

jímž podle obžaloby spáchali

pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011 v jednočinném souběhu s pokračujícím zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění účinném do 30. listopadu 2011, a to ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchali obžalovaní.

Odůvodnění

1. Podle shora citovaného rozsudku okresního soudu spáchali J. M., I. P. a I. V. pokračující zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a zároveň i pokračující přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Okresní soud ve výroku svého rozhodnutí nejprve uvedl, že se obžalovaní těchto trestných činů dopustili v přesně nezjištěné dny od února do července 2011 jakožto referenti mobilního dohledu Celního úřadu, pracoviště, a to při kontrolách stánkového prodeje prováděných podle § 48 celního zákona v České Kubici-Horní Folmavě, které provedli v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Zároveň uzavřel, že se uvedených trestných činů dopustili všemi níže popsánymi skutky jako spolupachatelé. Učinil tak přesto, že jeden z těchto skutků kladl za vinu pouze J. M.
2. Okresní soud popsal jednání obžalovaných tak, že J. M. v přesně nezjištěném dni v únoru či březnu 2011 v tržnici „U kostela II“ ve stánku označeném našel padělané textilní zboží se značkou Monster, a tak vyžádal od tam přítomného V. B., nar., částku 50 eur za to, že o tom nesepíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku od jmenovaného následně převzal. Nalézací soud dále uzavřel, že všichni tři obžalovaní v blíže nezjištěném dni v tržnici „U kostela II“ ve stánku označeném, který měl v pronájmu prodejce P. V. M., IČ, zjistili, že se tam nabízí padělané textilní zboží, a tak od tam přítomného C. T. H., nar., vyžádali 5 000 Kč za to, že o tom nesepíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku od jmenovaného následně převzali. Podle další části výroku právě citovaného rozhodnutí všichni tři obžalovaní v blíže nezjištěném dni na tržnici „U kostela II“ ve stánku s označením, který provozoval T. M. T., IČ, zjistili plagiáty značkových hodinek, a tak od jmenovaného prodejce vyžádali 5 000 Kč za to, že o tom nesepíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku od jmenovaného následně převzali. Podle poslední části právě popisovaného výroku všichni tři obžalovaní v blíže nezjištěném dne v přesně nezjištěném stánku na tržnici „U kostela I“ zjistili pirátské kopie nosičů záznamu, a tak vyžádali od tam přítomného prodejce jménem „V.“ 15 000 Kč za to, že o tom nesepíše žádný protokol a zboží nezabaví, a tuto částku následně od jmenovaného převzali.
3. Soud prvního stupně za shora uvedené jednání uložil I. P. a I. V. tresty odnětí svobody na dva roky, jejichž výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Dále jim uložil tresty zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce v bezpečnostních sborech České republiky na dobu tří let. J. M. uložil trest odnětí svobody na dva a půl roku, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku. Dále mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce v bezpečnostních sborech České republiky, a to na dobu čtyř let. K trestu odnětí svobody, který uložil J. M., zároveň ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že jde o trest společný. Ten se podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku ukládá pachateli pokračujícího trestného činu, kterého soud odsuzuje za část takového deliktu, o jehož jiných dílčích útocích existuje pravomocné soudní rozhodnutí. Tímto rozhodnutím byl rozsudek Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014. Okresní soud z něj zrušil výrok o vině, který označil jako „výrok o pokračujícím trestném činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve znění účinném do 30.11.2011, v jednočinném souběhu s pokračujícím zločinem přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku ve znění účinném do 30.11.2011“, a zrušil z něj i výrok o trestu a další výroky, které mají svůj podklad ve zrušeném výroku o vině.
4. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolali všichni tři obžalovaní. Nesouhlasili s žádným jeho výrokem. Nejprve obecně namítli, že po nikom nikdy nežádali a ani nepřijali úplatek a že svoji pravomoc vykonávali vždy v souladu s právními předpisy. Dále v odvolání popsali řadu

konkrétních námitek. Soud druhého stupně je rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně obžalovaní uzavřeli, že okresní soud nevyložil skutkové pochybnosti v jejich prospěch, že nezohlednil řadu důležitých okolností vyplývajících zejména ze svědeckých výpovědí a ze znaleckých posudků, a že se patřičně nevypořádal s tím, zda tyto důkazy svědčí o vině jich všech. Na podkladě toho navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a pak je zprostil obžaloby, a to podle § 226 písm. a) trestního řádu. Toto ustanovení pamatuje na případ, v němž se neprokáže, že se stal skutek uvedený v žalobním návrhu. Tímto návrhem se rozumí část obžaloby, v níž státní zástupce popíše, kdy, kde a jak podle něj obžalovaný spáchal určitý skutek a jakého trestného činu se tím dopustil.

5. Krajský soud v Plzni na podkladě právě uvedených odvolání přezkoumal napadené výroky, jakož i řízení, které jim předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle něj musí brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám může přihlížet jen tehdy, pokud mají vliv na správnost napadených výroků. Dospěl k následujícím závěrům.
6. Nejprve je třeba uvést, že část výroku o vině obsažená v napadeném rozsudku je už pravomocná. Jde o případ, jehož se podle okresního soudu dopustil pouze J. M. Nálezací soud jeho popis převzal z rozsudku Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014. Učinil tak z důvodů, které zdejší soud popíše později, až se bude věnovat trestu, který ukládal J. M. Nyní postačí uvést, že se popis uvedeného skutku v napadeném rozhodnutí ocitl proto, že okresní soud ukládal ve smyslu § 45 odst. 1 trestního zákoníku společný trest. Obžalovaní ale i tak vznesli proti právě uvedené části výroku o vině námitku. Uvedli v ní, že V. V. B. nebyl trestně stíhán za to, že J. M. podplatil. To je pravda. Dokládá to úřední záznam zdejšího soudu ze 7. března 2018. Z něj vyplývá, že nejen V. V. B., ale ani C. T. H. a T. M. T., kteří podle obžaloby i podle napadeného rozsudku podpláceli, nemají záznam v centrální evidenci stíhaných osob, který by se týkal výše uvedených skutků (viz druhou stranu listu č. 1731 spisu). V právě uvedeném registru se přitom mají objevit údaje o každém trestním stíhání, jež se v České republice vedlo nebo vede po 1. červenci 2009. Stanoví tak čl. 12 Pokynu obecné povahy nejvyšší státní zástupkyně z 19. června 2009 o centrální evidenci stíhaných osob. Proto zdejší soud zopakuje, co uvedl už v usnesení, které v dané věci vydal 26. května 2016 pod sp. zn. 8 To 97/2016. V něm stojí, že pokud V. V. B., C. T. H. a T. M. T. za shora popsaných podmínek poskytli úplatek, nesou za to trestní odpovědnost. Ve smyslu § 232 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku je totiž trestné, jestliže někdo poskytne úřední osobě úplatek v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu nebo s podnikáním svým či někoho jiného. V této souvislosti je třeba poznamenat, že státní zástupce vyšel z toho, že jmenovaní svědkové obžalovaným úplatek poskytli. Jinak by nepodával obžalobu. Je tedy nepochopitelné, že se neřídil § 2 odst. 3 trestního řádu. Podle něj je povinen stíhat všechny trestné činy, o kterých se dozví.
7. Právě uvedená okolnost nemá význam pro toto rozhodnutí odvolacího soudu. Ten je totiž ve smyslu § 180 odst. 1 a § 220 odst. 1 trestního řádu stejně jako soud okresní vázán obžalobou. Může tedy rozhodovat jen o skutečích, které obžaloba popisuje, a to jen ve vztahu k obžalovaným. Na jiném místě svého rozhodnutí navíc vysvětlí, že ze strany C. T. H. nešlo o úplatkářství. Proto je úvaha o případném trestním stíhání tohoto svědka pro uvedený delikt nedůvodná. Z téhož důvodu nemá pro rozhodnutí zdejšího soudu význam odvolací námitka, v níž obžalovaní uvedli, že státní zástupce svědku C. T. H. patrně nevěří, poněvadž jinak by jej trestně stíhal.
8. Na tomto místě považuje odvolací soud za nutné uvést, že se danou věcí zabývá už poněkoličkáte. Naposledy tak učinil ve svém usnesení z 26. května 2016 sp. zn. 8 To 97/2016. V něm vysvětlil, v čem byl předchozí rozsudek okresního soudu vadný. Především šlo o to, že nálezací soud neodůvodnil své rozhodnutí srozumitelně a pečlivě, a že se opíral i o důkazy, které neprovedl v hlavním líčení, což odporovalo § 125 odst. 1 a § 220 odst. 2 trestního řádu. V novém odvolání

obžalovaní namítli, že se stejné chyby opakují i v napadeném rozsudku. S tím zdejší soud z velké části souhlasí. Dokládají to následující okolnosti, které popíše k dalším odvolacím námitkám.

9. Podle jedné z právě uvedených námitek okresní soud nesplnil pokyn odvolacího soudu, podle něhož byl ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu povinen v napadeném rozhodnutí uvést, na podkladě kterých důkazů zjistil kdy, kde a jak se odehrály jednotlivé skutky popsané v obžalobě. Obžalovaní navíc podotkli, že podle části odůvodnění přezkoumávaného rozsudku došlo k trestné činnosti od března do července 2011, zatímco podle jeho výroku se tak stalo od února do července téhož roku.
10. Právě uvedený postřeh je správný. Podle výroku napadeného rozsudku obžalovaní páchali trestnou činnost od února do července 2011, ale v odůvodnění stojí, že se tak stalo od března do července 2011 (viz čtvrtý odstavec na páté straně odůvodnění napadeného rozsudku). To dokládá, že okresní soud napadený rozsudek neodůvodnil přesvědčivě. Právě uvedený závěr platí i v celé řadě dalších směrů. K nim se odvolací soud ještě dostane. Z toho, co uvede později, bude zřejmé, že okresní soud nesplnil několik pokynů, které v dané věci dostal, a že vždy nedokázal vystihnout, co je v jednotlivých důkazech podstatné. V případě jedné výpovědi nalézací soud dokonce vyšel z toho, co v ní nezaznělo. K tomu se odvolací soud ještě vyjádří. Nyní mluví obecně, aby bylo zřejmé, že nemá smysl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit okresnímu soudu. Ten totiž v dané věci nesplnil pokyny odvolacího soudu už poněkoličkáte. Za takové situace musí posledně uvedený soud vážít, zda nemá postupovat podle § 262 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení může odvolací soud vrátit věc soudu prvního stupně a zároveň nařídit, aby ji tento soud projednal a rozhodl v jiném složení senátu. To by znamenalo, že by se musely opakovat všechny dosud provedené důkazy. Tím by se řízení v dané věci výrazně prodloužilo. Vzhledem k tomu, že v ní už k výrazným průtahům došlo, odvolací soud tento postup nezvolil. Proto se rozhodl, že důležité důkazy zopakuje a že danou věc rozhodne. Učinil tak i přesto, že je v zásadě správné, aby důkazy zhodnotil už soud prvního stupně. Proti rozhodnutí odvolacího soudu totiž není přípustný žádný opravný prostředek. Stanoví tak § 141 odst. 2 a § 245 odst. 1 trestního řádu.
11. Podle další odvolací námitky okresní soud nereagoval na to, nač v předchozí fázi řízení poukázal odvolací soud. Podle odvolatelů šlo konkrétně o to, že podle okresního soudu úplatek přijali, zatímco podle právní věty obsažené ve výroku rozhodnutí o něj pouze žádali. Právě uvedená námitka neodpovídá skutečnosti. Okresní soud ve výroku napadeného rozsudku napsal, že obžalovaní úplatek žádali i přijali. Učinil tak v popisu skutku i v části výroku o vině, v níž citoval příslušné pasáže zákonných ustanovení, podle nichž jednání obžalovaných kvalifikoval. Dokládá to text přezkoumávaného rozsudku, jakož i podoba tohoto rozhodnutí, v níž je nalézací soud vyhlásil v hlavním líčení (viz listy č. 1665, 1666, 1670 a 1671 spisu)
12. Obžalovaní dále namítli, že okresní soud otálel s tím, aby splnil pokyn odvolacího soudu, podle něhož měl vyslechnout N██████ Q██████ C██████. To se podle odvolání nepodařilo proto, že byl tento svědek vyhoštěn z České republiky.
13. Právě citovaná námitka odpovídá skutečnosti. Výslech svědka N██████ Q██████ C██████ zdejší soud okresnímu soudu naposledy uložil ve svém usnesení 26. května 2016 sp. zn. 8 To 97/2016. S tímto usnesením se spis ocitl u okresního soudu 13. června 2016 (viz podací razítko posledně uvedeného soudu na listu č. 1507 spisu). Okresní soud další hlavní líčení konal 23. května a 10. srpna 2017 (viz listy č. 1607 až 1609 a 1633 až 1635). K prvnímu z těchto jednání jmenovaného svědka nevolal. Dokládá to jeho pokyn na listu č. 1597 a 1574 spisu. Příslušný pokyn vydal až 23. května 2017 (viz list č. 1610 spisu). Policisté pak museli po N██████ Q██████ C██████ pátrat, jak dokládá například jejich zpráva na listu č. 1620 spisu. V srpnu 2017 okresní soud obdržel od cizinecké policie zprávu, kde se jmenovaný svědek nachází (viz list č. 1647 spisu). Na podkladě toho jej nechal předvést. Policisté k němu N██████ Q██████ C██████ předvedli 14. září 2017 (viz druhou stranu listu č. 1649

a listy č. 1647 a 1651 spisu). Tehdy jej okresní soud předvolal k hlavnímu líčení na 14. listopadu 2017. Krátce předtím, konkrétně 3. listopadu 2017, byl ale N■■■■ Q■■■ C■■■ na podkladě správního rozhodnutí transportován do Vietnamské republiky. Dokládá to zpráva Policie České republiky, která je na listu č. 1716 spisu. Z toho je zřejmé, že kdyby okresní soud postupoval rychleji a důsledněji, mohl jmenovaného svědka vyslechnout.

14. Podle další odvolací námitky nalézací soud chyboval i v tom, že v rozporu s pokynem odvolacího soudu nepřečetl dřívější výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■, které jsou použitelné v soudním řízení. I tato námitka je správná. Soud prvního stupně skutečně nereagoval na to, že před ním N■■■■ Q■■■ C■■■ uvedl něco jiného než v původní výpovědi před policisty. Na takovou situaci pamatuje § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Ten soudu ukládá, aby předchozí výpověď svědkovi přečetl a požádal jej, aby rozpory vysvětlil. Okresní soud to neudělal. Zdejší soud ho na tento nedostatek během daného řízení upozorňoval a uložil mu, aby jej odstranil. To se ale nepodařilo. Jak už totiž bylo řečeno, policisté N■■■■ Q■■■ C■■■ vyhostili z České republiky.
15. Obžalovaní dále namítli, že výpověď N■■■■ Q■■■ C■■■, kterou okresní soud citoval v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, neodpovídá výroku téhož rozhodnutí, ale ani tomu, co jmenovaný svědek vypověděl 23. srpna 2012.
16. Zdejší soud musí přisvědčit i právě uvedené námitce. Obžalovaní v ní reagovali na první odstavec na páté straně napadeného rozhodnutí. V něm nalézací soud uvedl, že N■■■■ Q■■■ C■■■ podle svých slov působil na tržnici „U kostela I“ a že obžalovaní dali pokutu jeho kamarádovi, který se jmenoval V■■ a jenž si od N■■■■ Q■■■ C■■■ půjčil na pokutu 15 000 Kč. Tak ale výpověď jmenovaného svědka nezněla. N■■■■ Q■■■ C■■■ 23. srpna 2012 uvedl, že jemu nikdo z obžalovaných pokutu nedal, ale jeho kamarádovi ano (viz list č. 791 spisu). Neřekl tedy, který z obžalovaných to byl, a z jeho slov ani nevyplyvá, zda neměl na mysli dva nebo všechny tři obžalované. Navíc uvedl, že V■■ předal peníze, ale nevšímal si, komu je V■■ dal. S ohledem na tyto údaje není zřejmé, z čeho okresní soud dovodil, že V■■ dali pokutu všichni tři obžalovaní. Nic totiž nedokládá, že by to nemohl udělat jen jeden nebo dva z nich. Z výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■ navíc nevyplyvá, že viděl, co V■■ s penězi udělal. Je tedy otázkou, zda V■■ skutečně dostal od celníků pokutu, zda se tato pokuta rovnala celé částce, kterou si V■■ půjčoval, a zda ji někomu skutečně předal. Žádnou z těchto okolností nelze zjistit ani z výpovědi, kterou N■■■■ Q■■■ C■■■ podal před policisty. Tu zachycuje protokol, který je na listech č. 153 až 157 spisu. V ní N■■■■ Q■■■ C■■■ uvedl, že všichni tři obžalovaní dávali trhovcům pokuty za to, že měli ve stáncích padělané zboží. Podle ní dostal V■■ pokutu za to, že prodával kompaktní disky a že u toho byli všichni tři obžalovaní. N■■■■ Q■■■ C■■■ podle svých slov předal peníze V■■ a viděl, jak V■■ šel s obžalovanými do svého stánku. Právě citovaná část výpovědi svědka N■■■■ Q■■■ C■■■ ale zazněla po otázce, kterou zakazuje § 101 odst. 3 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení se nesmějí klást svědkovi otázky, ve kterých jsou obsaženy okolnosti, které se mají z jeho výpovědi teprve zjistit. Proto je třeba uvést, že N■■■■ Q■■■ C■■■ o pokutě od obžalovaných nehovořil, dokud se ho vyslýchající policista nezeptal, zda si někdy od některého z prodejců na tržnici nepůjčoval finanční hotovost na to, aby zaplatil svoji pokutu nebo pokutu někoho jiného. Jelikož jmenovaný svědek o těchto okolnostech předtím nehovořil, nemohl být tímto způsobem tázan. Správně se měl policista napřed zeptat, zda svědek ví, že na tržnici platil obžalovaným pokutu nějaký jiný trhovce, a v případě, že by na tuto otázku svědek odpověděl kladně, měl se ho vyslýchající zeptat, zda je N■■■■ Q■■■ C■■■ známo, odkud pocházely peníze, které soužily k platbě této pokuty, zda ví, o jakou částku šlo, a podobně.
17. V souvislosti s výpovědí N■■■■ Q■■■ C■■■ nelze přehlédnout ani to, že uvádí okolnosti, které mu sdělil člověk, jehož trestní orgány neznají. Není tedy jasné, zda je V■■ věrohodný člověk. Proto nelze zjistit, zda posledně jmenovaný muž neřekl N■■■■ Q■■■ C■■■ i něco, co neodpovídalo skutečnosti.

18. Shora popsané okolnosti dokládají, že se na podkladě výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■ nedá tvrdit, že se stal skutek, při němž všichni tři obžalovaní vyžádali od prodejce jménem V■■ 15 000 Kč za to, že nesepečí protokol o nelegálním zboží a že toto zboží nezabaví, a že tuto částku následně od V■■ převzali. Proto je třeba přisvědčit odvolací námitce, v níž obžalovaní vyjádřili názor, že z výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■ nelze zjistit, za jakých okolností dostal V■■ pokutu. Navíc je třeba vidět, že ve výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■ nezaznělo, že peníze měly být za to, že se o případu nesepečí záznam a že se zboží nezabaví. K této části popisu skutku neexistuje žádný důkaz. O úplatkářství jde přitom tehdy, když o něm ví jak uplácený, tak i ten, kdo uplácí. Kdyby tedy trhovec vycházel z toho, že mu celníci mohou dát pokutu za to, že prodává pirátské kopie kompaktních disků, a že toto zboží nemusejí zabavit, nepředstavovala by platba této pokuty úplatek.
19. Na tomto místě je třeba reagovat na námitku, kterou vznesl obhájce během odvolacího řízení. Podle ní nelze číst starší výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■, poněvadž byl tento svědek vyhoštěn do Vietnamu, kde jej lze vyslechnout za pomoci mezinárodní právní pomoci. Soud druhého stupně tento postup nevolil. Spis totiž nedokládá, na jaké adrese se N■■■■ Q■■■ C■■■ zdržuje a zda zůstal ve Vietnamu poté, co tam byl z České republiky vyhoštěn. Zdejší soud jej tedy považuje za nedosažitelného kvůli pobytu v cizině. Za takové situace lze předchozí svědecké výpovědi přecíst, neboť s tím počítá § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu. Ještě podstatnější je, že dosavadní výpovědi jmenovaného svědka nestačí k tomu, aby soud shledal vinu kteréhokoli z obžalovaných. Pro velký časový odstup od výše uvedené údajné trestné činnosti navíc nelze předpokládat, že by N■■■■ Q■■■ C■■■ řekl k případu něco nového. Platí to už proto, jak danou situaci popsal. Z jeho výpovědi je zřejmé, že nezná okolnosti, za nichž pokuta padla, že neví, který celník pokutu udělil a který ji převzal, že neví, zda celá vypůjčená částka sloužila k úhradě pokuty a co se s těmito penězi stalo. Tím spíše by bylo zbytečné prodlužovat dané řízení tím, že by se pátralo po pobytu N■■■■ Q■■■ C■■■ a pak jej vyslýchat v cizině, pokud by se podařilo zjistit, kde se nachází.
20. Shora uvedené okolnosti dokládají, že ohledně případu, k němuž se vyjadřoval svědek N■■■■ Q■■■ C■■■, okresní soud uznal vinu obžalovaných na podkladě jediného nepřímého důkazu, který neposkytuje náležitý obraz toho, co se odehrálo. Dále je z nich zřejmé, že okresní soud porušil právo obžalovaných na obhajobu i ustanovení, která slouží k objasnění věci, a že o jeho skutkových závěrech existují důvodné pochybnosti. Na takové situace pamatuje § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu. Ten odvolacímu soudu ukládá, aby přezkoumávaný výrok zrušil. Proto tak zdejší soud učinil.
21. V další části odvolání obžalovaní namítli, že pro rozhodnutí ve věci není důležitá část výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■, v níž tento svědek uvedl, že dostal pokutu. Podle nich uvedená pokuta svědčí v jejich prospěch, neboť dokládá, že postupovali důsledně. V této námitce opět reagovali na první odstavec na páté straně napadeného rozhodnutí. V něm nalézací soud uvedl, že N■■■■ Q■■■ C■■■ podle své výpovědi dostal od obžalovaných pokutu. Ta není předmětem daného řízení. Proto lze přisvědčit i té části odvolání, v níž obžalovaní uvedli, že nechápou, proč se okresní soud této pokutě věnoval. Z téhož důvodu není třeba věnovat pozornost odvolací námitce, ve které obžalovaní připomněli shora citovanou část výpovědi N■■■■ Q■■■ C■■■, podle níž tento svědek pokutu dostal od jiných celníků.
22. Odvolatelé dále namítli, že okresní soud v napadeném rozhodnutí necitoval správně ani výpovědi svědka C■■ T■■ H■■. Současně vyjádřili názor, že okresní soud z různých verzí obsažených v těchto výpovědích upřednostnil jen některé, aniž vysvětlil proč.

23. Na tomto místě je třeba přisvědčit názoru obžalovaných, že okresní soud pracoval s výpovědí svědka C■ T■ H■ nesprávně. Nálezací soud tak učinil přesto, že mu zdejší soud v dané věci ve svých předchozích rozhodnutích opakovaně uložil, aby tuto výpověď řádně zhodnotil a aby rozebral, co v ní tento svědek uvedl k podstatným okolnostem případu. Těmi se rozumějí okolnosti, jež musí soud popsat ve výroku svého rozsudku. Podle § 120 odst. 3 trestního řádu musí soud ve výroku rozsudku uvést kdy, kde a jak k trestné činnosti došlo a popsat všechny znaky příslušného trestného činu, a to tak, aby se nedal zaměnit s jiným skutkem. Okresní soud tomuto požadavku nevyhověl. Zdejší soud již vysvětlil, že kvůli průtahům, k nimž v dané věci došlo, provedl řadu důkazů. To platí i pro výslech svědka C■ T■ H■. Proto bude v následujících částech svého rozhodnutí citovat, co jmenovaný svědek uvedl k jednotlivým okolnostem případů, jichž se jeho výpověď týkala. Konkrétně jde o skutek, při němž podle napadeného rozsudku uplácel obžalované on sám, a jednak o skutek, při kterém obžalované podle tohoto rozhodnutí uplácel T■ M■ T■. Zdejší soud se nejprve bude zabývat případem C■ T■ H■.
24. Odvolací soud začne tím, v čem podle výpovědi posledně jmenovaného svědka údajná trestná činnost spočívala. Podle C■ T■ H■ šlo o to, že celníci nedávali při kontrolách bloky k pokutám (viz list č. 134 spisu). V této souvislosti je třeba vzít v potaz důležitou okolnost, které se okresní soud nevěnoval a jež se objasňovala až v odvolacím řízení. Konkrétně jde o to, co si C■ T■ H■ myslel o pravomoci celníků. Jmenovaný svědek vyjádřil názor, že celníci mohli dávat pokuty za padělané zboží (viz list č. 1762 spisu). V jeho výpovědi nezaznělo, že by mu padělané zboží mělo zůstat výměnou za pokutu a že by mu tak celníci poskytli neoprávněnou výhodu. Z toho je zřejmé, že podle svého názoru nikoho neuplácel. Nepochybně proto také uvedl, že nemá právo odepřít výpověď, přestože ho odvolací soud dopředu upozornil na fakt, že může být trestně stíhán ten, kdo upláci. Z toho všeho plyne, že v případě C■ T■ H■ nemohli celníci získat úplatek. Proto také nemůže obstát závěr okresního soudu, podle něhož obžalovaní pro sebe v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu jako úřední osoby žádali a přijali úplatek. Právě tak přitom vymezuje trestný čin přijetí úplatku § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. V daném směru tedy napadený rozsudek odporoval trestnímu zákonu. Tímto zákonem se rozumí i trestní zákoník. Stanoví tak § 110 posledně uvedeného právního předpisu. Na takovou situaci pamatuje § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu. Ten soudu druhého stupně ukládá, aby napadený rozsudek zrušil, jestliže odporuje trestnímu zákonu.
25. Ohledně skutku, při němž C■ T■ H■ podle své výpovědi zaplatil celníkům pokutu, existují i další důvody, pro které bylo třeba napadený rozsudek zrušit. To platí především proto, že z výpovědi jmenovaného svědka nevyplývá, co přesně dělal ten který z celníků, a tedy ani to, který z nich mu uvedenou pokutu dal a kdo ji od něj převzal. C■ T■ H■ nebyl schopen uvést ani to, co dělali zbylí celníci v době, kdy pokuta padla, a co dělali, když se platila. Dokládají to následující citace výpovědi jmenovaného svědka.
26. Ve své původní výpovědi C■ T■ H■ uvedl, že mu pokutu dali celníci P■, I■ a H■ s kudrnatými vlasy (viz list č. 134 spisu). Před okresním soudem označil v jednacím síni obžalované s tím, že zaměnil I■ P■ a I■ V■, což není podstatné. Důležitější je, že si nebyl jist, zda obžalovaní jsou právě ti celníci, kteří mu pokutu dali (viz list č. 734 spisu). Uvedl, že si to pouze myslí. Ve stejné výpovědi po chvíli řekl, že to jsou právě ti celníci. Zároveň ale uvedl, že mu jeden z nich řekl, že musí zaplatit 5 000 Kč (viz list č. 735 spisu). Vzpomínal si také, že stánek tehdy kontrolovali obžalovaní, ale neviděl, odkud vytáhli zboží, za které ho pokutovali (viz listy č. 901 a 1214 spisu). V další výpovědi, tentokrát před odvolacím soudem, vypověděl, že neví, kolik celníků bylo na místě, když přišla řeč na pokutu (viz list č. 1762 spisu). Z toho všeho se dá dovodit jen to, že jej obžalovaní kontrolovali, ale nelze tvrdit, že byli všichni tři u toho, když někdo z nich jmenovaného svědka žádal, aby zaplatil pokutu. Tomu odpovídá část výpovědi C■ T■ H■, podle níž si tento svědek nepamatuje, s kterým z celníků o pokutě jednal, když ji dostal (viz list č. 901 spisu).

27. Ještě nejasnější je situace související s tím, komu z celníků C■ T■ H■ pokutu platil. V původní výpovědi se ho na to vyslýchající policista neptal. Spokojil se totiž s tvrzením, že C■ T■ H■ dali pokutu všichni tři obžalovaní. Vůbec se nezabýval tím, co tehdy dělal ten který z obžalovaných. Řeč na tuto otázku přišla až před okresním soudem. Tam C■ T■ H■ vypověděl, že pokutu platil jednomu celníkovi, ale nevěděl přesně, zda to byl jeden z obžalovaných (viz list č. 733 spisu). V další své výpovědi před okresním soudem C■ T■ H■ uvedl, že si nepamatuje, kterému celníkovi pokutu platil (viz list č. 902 spisu). Při tom se podle protokolu jmenovaný svědek na obžalované díval. V jedné ze svých výpovědí před soudem prvního stupně C■ T■ H■ uvedl, že ostatní celníci stáli u jeho stánku, zatímco jeden s ním odešel do vozu, kde se pokuta platila (viz list č. 735 spisu). V řízení před odvolacím soudem tuto část své výpovědi změnil. Uvedl, že pokutu celníkovi nepředal on, nýbrž jiný Vietnamec, který tehdy rozhovor s celníky tlumočil (viz list č. 1762 spisu). Právě uvedený rozpor se C■ T■ H■ pokusil vysvětlit tím, že si už na událost nepamatuje. To není uspokojivé vysvětlení. Kdyby se svědek na právě rozebíranou okolnost nepamatoval, nebylo důvodu, aby před odvolacím soudem tvrdil, že pokutu celníkovi předal jiný člověk. Místo toho by uvedl, že si nepamatuje, kdo celníkovi peníze předával.
28. Shora uvedené okolnosti dokládají, že na podkladě výpovědi C■ T■ H■ nelze uzavřít, že všichni tři obžalovaní byli u toho, když jmenovaný svědek jednal s celníkem o pokutě a když se jednomu z nich pokuta platila. V takovém případě nelze ani o jednom z obžalovaných tvrdit, že je právě tím celníkem, který pokutu buď ukládal anebo přijímal, a zároveň nelze o ostatních obžalovaných tvrdit, že se tak stalo s jejich souhlasem nebo alespoň s jejich vědomím. Je vysoce pravděpodobné, že si C■ T■ H■ mohl příslušné údaje pamatovat v době, kdy vypovídal před policisty. Jak už ale bylo řečeno, při tomto úkonu se vyslýchající spokojil s konstatováním, že obžalovaní dali C■ T■ H■ pokutu. To je stejná situace, jako kdyby trestní orgány vyšetřovaly například podvod, na kterém se podílelo více pachatelů, a nezajímaly se o to, co přesně při činu dělal každý z pachatelů. Takovým způsobem se trestní věci nevyšetřují. Podrobný výslech v daném směru slouží k tomu, aby se prověřila věrohodnost jednotlivých verzí, ale i k tomu, aby se přihlédlo k podílu jednotlivých spolupachatelů na činu [viz § 39 odst. 6 písm. a) trestního zákoníku].
29. Na tomto místě je třeba podotknout, že okresní soud rozpory ve výpovědi C■ T■ H■ neodstraňoval, přestože ho na ně obžalovaní upozornili. Tím porušil jejich právo na obhajobu a zároveň i ustanovení, které mají za cíl objasnit věc, konkrétně § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. O něm zdejší soud už pojednal, když se věnoval případu, k němuž vypovídal svědek N■ Q■ C■. Na právě uvedenou situaci pamatuje § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, který soudu druhého stupně ukládá, aby přezkoumávaný výrok zrušil. Proto tak zdejší soud učinil i ohledně skutku, při němž podle napadeného rozsudku obžalované uplácel C■ T■ H■.
30. V souvislosti s právě uvedeným závěrem je třeba reagovat na obhájcovu námitku, v níž zaznělo, že by odvolací soud měl přečíst celé předchozí výpovědi svědka C■ T■ H■. Jak už bylo řečeno, podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu se má starší svědkova výpověď číst tehdy, jestliže se v podstatných bodech odchyluje od výpovědi pozdější. Je tedy zřejmé, že jde o podstatné body výpovědi, a nikoli o celou výpověď. Proto odvolací soud věnoval při výslechu C■ T■ H■ pozornost tomu, kdy, kde, jak a kdo v daném případě jednal. Právě tato hlediska totiž ve smyslu již citovaného § 120 odst. 3 trestního řádu představují podstatné okolnosti případu. Z toho také plyne, že nelze přisvědčit obhájcově poznámce, podle níž odvolací soud prováděl jen důkazy, které mohou svědčit o vině obžalovaných. Soud druhého stupně neudělal nic jiného, než že výpověď svědka C■ T■ H■ rozebral, pokud šlo o její podstatné body, a vysvětlil, že na jejím podkladě nelze dospět ke kategorickému závěru o vině kteréhokoli z obžalovaných. V daném smyslu je tedy nadbytečné věnovat pozornost rozdílům ve výpovědích C■ T■ H■ ohledně toho, komu patřilo padělané zboží, za které padla pokuta. Odvolací soud naproti tomu později rozebere rozpory ve výpovědi C■ T■ H■, jež se týkaly toho, zda celníci vystavili v souvislosti s právě rozebíranou

kontrolou nějaký doklad. Této otázce se bude věnovat tehdy, až se dostane k tomu, z jakého důvodu bylo třeba ohledně právě rozebíraného bodu zprostit J. M., I. P. a I. V. obžaloby.

31. Na tomto místě je nutno uvést, že v dané věci nelze vyslechnout člověka, který podle výpovědi O. T. H. při právě rozebíraném skutku tlumočil. O. T. H. totiž jméno tohoto Vietnamce napřed nechtěl uvést, později řekl, že šlo o jistého H., ale nevěděl k němu nic bližšího, při další výpovědi si na jeho jméno nevzpomněl, a před odvolacím soudem ho sice opět jmenoval jako H., ale zároveň řekl, že k němu nemá žádné další údaje a že neví, kde se zdržuje (viz listy č. 138, 733, 901, 1213 a 1763 spisu).
32. Na výše uvedených závěrech nemohou nic změnit ani další námitky, které obžalovaní vznesli proti právě rozebírané části napadeného rozsudku. Podle první z těchto námitek není možné, že obžalovaní našli padělané textilní zboží na tržnici „U Kostela II“ ve stánku, který si pronajal P. V. M., poněvadž tento Vietnamec neměl na Folmavě v nájmu žádný stánek, a nemá ani identifikační číslo, jež ve výroku napadeného rozsudku uvedl okresní soud. Tyto okolnosti podle odvolatelů vyplývají z údajů obsažených v systému zvaném ARES. Právě uvedený systém provozuje Ministerstvo financí České republiky. Souhrnně zpřístupňuje údaje z registrů a evidencí veřejné správy, které se týkají ekonomických subjektů. V něm je od roku 2007 registrován i P. V. M., narozený, a to pod identifikačním číslem (viz listy č. 1720 až 1725 spisu). Právě uvedené číslo skutečně neodpovídá tomu, co stojí ve výroku napadeného rozhodnutí. V uvedeném výpisu navíc není shora uvedený stánek veden jako provozovna jmenovaného podnikatele. K podnikateli stejného jména je záznam i v rejstříku, který vede Městský soud v Praze. Tento podnikatel měl ale identifikační číslo (viz list č. 1729 spisu). Ani to nesouhlasí s výrokem přezkoumávaného rozsudku.
33. Z toho, co už odvolací soud uvedl, je zřejmé, že právě rozebraná námitka nemůže mít význam pro rozhodnutí ve věci. Ze shora uvedených okolností je totiž patrné, že z výpovědi O. T. H. nelze dovodit, který z obžalovaných a jak se podílel na údajné trestné činnosti. Proto postačí pouze na okraj podotknout, že svědek O. T. H. podle vlastní výpovědi měl na shora uvedené tržnici pronajatý v roce 2011 stánek čísla a že to odpovídá údajům v již zmíněném systému ARES (viz listy č. 137 a 1740 až 1742 spisu). Přesto je třeba poznamenat, že s hlediska případné trestní odpovědnosti obžalovaných je nepodstatné, kdo si uvedený stánek pronajal. Obžalovaní tím možná chtěli naznačit, že ve stánku nebyl řádně označen pronajímatel, což mohlo být důvodem pro to, aby uložili pokutu. Zdejší soud už ale vysvětlil, že v daném případě šlo podle slov O. T. H. o pokutu za textilní zboží, které bylo neoprávněně označeno ochrannými známkami. Za takové věci celníci nemají možnost dávat pokuty, nýbrž je musejí zabavit. Ve shora uvedené době tak stanovil § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb., a dnes celníkům tuto povinnost ukládá § 13 odst. 1 písm. a) zákona č. 355/2014 Sb.
34. V další části odvolání obžalovaní namítli, že neexistuje prodejce T. M. T. s identifikačním číslem, který měl mít na tržnici „U Kostela II“ pronajat stánek, v němž se podle napadeného rozhodnutí našly plagiáty značkových hodinek. Odvolatelé současně podotkli, že právě uvedené identifikační číslo nemůže existovat, poněvadž tento rozlišovací znak má nejvýše osm míst. K tomu je třeba uvést, že je v České republice od 20. listopadu 1996 registrován podnikatel T. M. T. s identifikačním číslem. Dokládá to výpis z již zmíněného systému ARES, který je na listech č. 1726 až 1728 spisu. V identifikačním čísle jmenovaného podnikatele je tedy výrok napadeného rozhodnutí nepřesný, neboť obsahuje jednu nulu navíc. To samozřejmě není podstatné. Zmíněný výpis dále dokládá, že si T. M. T. od 27. dubna 2010 pronajal na tržnici v České Kubici-Horní Folmavě stánek. Ostatně i sám T. M. T. vypověděl, že právě v tomto stánku prodával (viz například list č. 148 spisu). Soud druhého stupně

později vysvětlí, proč o případu spojeném s T■■ M■■ T■■ rozhodl znovu a proč tohoto svědka identifikoval jinak než shora rozebíraným podnikatelským identifikačním číslem.

35. Obžalovaní dále v odvolání namítli, že v napadeném rozhodnutí nemohou obstát případy, k nimž údajně došlo ve shora uvedených stáncích označených jako ■■■ a ■■■, poněvadž je C■■ T■■ H■■ neuvěřitelné. Podle odvolatelů je tomu tak proto, že podle posledně jmenovaného svědka byl ve druhém z těchto případů úplatkářem T■■ M■■ T■■, který to popírá. Na tom podle odvolatelů nemění nic ani názor okresního soudu, že T■■ M■■ T■■ mluví na audionahrávce, která podle výpovědi svědka C■■ T■■ H■■ vznikla při činu. V tomto směru nalézací soud podle odvolatelů chybně zhodnotil závěry znalců z odvětví fonoskopie, kteří na uvedené nahrávce nedokázali s jistotou identifikovat mluvčího Vietnamce jako T■■ M■■ T■■. Z toho dovodili, že nahrávka může zachycovat jiný případ, než který popisuje obžaloba. Zároveň podotkli, že výsledky přezkumu uvedené nahrávky měl v předchozí fázi řízení k dispozici už odvolací soud, a přitom mu nestačily k závěru o jejich vině a dokonce kvůli nim tuto věc vrátil okresnímu soudu.
36. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že zdejší soud měl při svém posledním rozhodnutí k dispozici znalecký rozbor nahrávky, která podle C■■ T■■ H■■ zachycuje událost, při které obžalovaným poskytl úplatek T■■ M■■ T■■. V uvedeném rozhodnutí ale neřekl, že tato nahrávka nestačí k odsuzujícímu rozhodnutí. Reagoval pouze na sdělení Dr. Marie Svobodové, podle něhož by se tato znalkyně mohla k právě rozebírané otázce vyjádřit přesněji, kdyby měla k dispozici srovnávací nahrávku T■■ M■■ T■■ v české řeči. Stánkař, který byl na této nahrávce zachycen, totiž sice mluvil s vietnamským přízvukem, ale česky (slyš záznam na kompaktním disku, který je založen v obálce, jež tvoří list č. 411 spisu). Právě proto jmenovaná znalkyně podotkla, že měla při přezkumu k dispozici výpověď, kterou T■■ M■■ T■■ podal u okresního soudu vietnamsky. Proto zdejší soud nalézacímu soudu uložil, aby obstaral srovnávací nahrávku, na níž bude T■■ M■■ T■■ mluvit česky a aby nechal Dr. Marii Svobodovou vypracovat doplněk posudku, který právě rozebíranou otázku objasní. Dokládají to druhý až třetí odstavec na čtvrté straně usnesení zdejšího soudu z 26. května 2016 sp. zn. 8 To 97/2016.
37. Právě uvedenému pokynu okresní soud vyhověl. Jmenovaná znalkyně obdržela srovnávací nahrávku T■■ M■■ T■■ v české řeči. V doplňku svého posudku dospěla k závěru, že na dotčené nahrávce hovoří s největší pravděpodobností právě T■■ M■■ T■■ (viz list č. 1566 spisu). Nad touto mírou pravděpodobnosti je na stupnici znaleckého hodnocení pouze jistota, že jde o totožný hlas, zatímco pod ní jsou čtyři stupnice, které vyjadřují určitou pravděpodobnost, a sice že mluvčí je pravděpodobně totožný, že nelze vyloučit totožnost mluvčího, že mluvčí pravděpodobně totožný není a že mluvčí není totožný s největší pravděpodobností (viz list č. 1566 spisu). V této souvislosti nelze přehlédnout odborné vyjádření dalšího znalce, který se zabývá fonoskopií. Jím je Ing. Zdeněk Švenda, PhD. Ten dospěl k závěru, že na audionahrávce hovoří T■■ M■■ T■■, a to s pravděpodobností 0,8877. To je značně vysoká míra pravděpodobnosti. Ještě důležitější je, že se závěry obou jmenovaných znalců musejí dát do jednoho celku s výpovědí C■■ T■■ H■■, podle níž tento svědek na uvedené nahrávce poznal hlas T■■ M■■ T■■ (viz list č. 902 spisu). O tomto prohlášení netřeba pochybovat, poněvadž C■■ T■■ H■■ podal v daném směru jednoznačnou výpověď, a navíc se podle svých slov s T■■ M■■ T■■ zná a ten to potvrzuje (viz list č. 736 spisu). C■■ T■■ H■■ si v tomto bodě jistě nic nevymýšlí. Uvedl totiž, že na nahrávce poznal hlas T■■ M■■ T■■, zatímco české hlasy, které na ní znějí, nepoznal (viz list č. 902 spisu). To jsou základní důvody, pro které se odvolací soud ztotožňuje se závěrem okresního soudu, podle něhož uvedená nahrávka zachycuje právě T■■ M■■ T■■.
38. Podle další odvolací námítky nelze použít srovnávací materiál v české řeči, který pro znalecký přezkum poskytl T■■ M■■ T■■, poněvadž tohoto svědka nikdo nepoučil, jaký to mělo účel a jaký to může mít dopad do jeho právní sféry. Obžalovaní současně podotkli, že uvedené srovnávací materiály trestní orgány získaly mimo hlavní líčení a bez obhájcovy přítomnosti.

39. Právě citovaná část odvolání odhlíží od § 180 odst. 2 trestního řádu. Podle něj může soud požádat státního zástupce, aby po podání obžaloby opatřil potřebný důkaz. To se stalo i v dané věci. Okresní soud požádal státního zástupce, aby zajistil vzorek řeči svědka T■■■■ M■■■■ T■■■■, načež tak státní zástupce za pomoci Policie České republiky učinil (viz listy č. 1536 a 1538 spisu). Policisté uvedený vzorek opatřili přesně podle znalčinych požadavků (viz listy č. 1539, 1542 a 1546 až 1548 spisu). Příslušný protokol dokládá, že T■■■■ M■■■■ T■■■■ napřed poučili jako svědka, to jest i o případných trestních následcích křivé výpovědi a o právu odepřít výpověď (viz listy č. 1546 až 1548 spisu). Jelikož zákon počítá s tím, že se důkazy dají opatřit právě popsáním způsobem, není chybou, že při tomto úkonu nebyl obhájce. Nejde totiž o klasickou svědeckou výpověď. Proto mohl okresní soud vyjít ze závěrů, jež znalkyně zaujala na základě vzorku řeči, který T■■■■ M■■■■ T■■■■ poskytl za právě popsanych okolností. Proto nemá právě rozebíraná námitka vliv na rozhodnutí odvolacího soudu.
40. V souvislosti s posledně rozebíranými okolnostmi obžalovaní namítli, že T■■■■ M■■■■ T■■■■ popřel nejen to, že došlo ke skutku, při němž obžalovaným poskytl úplatek, ale i to, že pořídil výše uvedenou nahrávku. To podle nich vyvrací verzi, kterou podal C■■■■ T■■■■ H■■ a podle níž daný případ natočil na telefon právě T■■■■ M■■■■ T■■■■. K tomu je třeba uvést, že podle výpovědi T■■■■ M■■■■ T■■■■ nedošlo ke skutku, jehož se týká uvedený zvukový záznam. Zdejší soud už popsal základní okolnosti, kvůli kterým přisvědčil závěru okresního soudu, podle něhož tento záznam T■■■■ M■■■■ T■■■■ zachycuje. Dále je třeba uvést, že zatímco C■■■■ T■■■■ H■■ své jednání nevnímal jako protiprávní, máje za to, že mu celníci mohou dát pokutu za prodej padělek, výše uvedená nahrávka dokládá, že T■■■■ M■■■■ T■■■■ věděl o tom, že celníky uplácí. Zdejší soud později vysvětlí, jaké slovní projevy T■■■■ M■■■■ T■■■■ to zachycují. Nyní považuje za nutné uvést, že T■■■■ M■■■■ T■■■■ sice měl právo odepřít výpověď, aby si nepřivodil trestní stíhání, ale kdyby je využil, přisvědčil by tomu, že celníky uplácel. Jinak totiž mohl ve smyslu § 100 odst. 1 trestního řádu odepřít výpověď jen tehdy, kdyby některý z obžalovaných byl osobou mu blízkou. To v dané věci neplatí. T■■■■ M■■■■ T■■■■ tedy logicky popřel i to, že pořídil uvedenou nahrávku.
41. S právě uvedenými okolnostmi souvisí další část odvolání. V ní obžalovaní namítli, že výpovědi C■■■■ T■■■■ H■■ nelze přisvědčit také proto, že událost spojenou s T■■■■ M■■■■ T■■■■ popsal pokaždé jinak, na rozdíl od T■■■■ M■■■■ T■■■■, jenž svou výpověď neměnil. V této souvislosti zdůraznili, že C■■■■ T■■■■ H■■ v podstatě nevěděl, zda a případně kterému z nich T■■■■ M■■■■ T■■■■ úplatek poskytl a že se pouze domníval, že šlo o platbu spojenou s nálezem padělek značkového zboží. Současné namítli, že se okresní soud s rozporů ve výpovědi C■■■■ T■■■■ H■■ nevypořádal.
42. Zdejší soud se již věnoval velké části rozporů, jež se vyskytly ve výpovědi C■■■■ T■■■■ H■■ a které se týkaly případu, při němž podle své výpovědi jmenovaný svědek platil celníkům pokutu. Jde-li o případ, při kterém celníkům předával peníze T■■■■ M■■■■ T■■■■, byla výpověď C■■■■ T■■■■ H■■ celistvá. Dokládají to následující okolnosti. C■■■■ T■■■■ H■■ uvedl, že shora opakovaně vzpomenutá nahrávka vznikla v den, kdy T■■■■ M■■■■ T■■■■ půjčil svůj telefon, aby nahrál jednání s celníky, protože je podezřívá, neboť mu v souvislosti s výše uvedenou pokutou nedali příslušný blok (viz listy č. 734 a 901 spisu). K době činu se C■■■■ T■■■■ H■■ vyjádřil v první výpovědi tak, že šlo o červen nebo červenec 2011, při další výpovědi, kterou podal v roce 2012, řekl, že to bylo loňského léta, a později připustil, že to mohlo být v měsíci, v němž platil shora uvedenou pokutu on sám (viz listy č. 125, 728, 734 a 901 spisu). K místu uváděl, že se jednalo o stánek ■■■ na téže tržnici, v níž platil pokutu on sám, to jest v tržnici „U kostela II“ ve Folmavě (viz listy č. 134 a 135 spisu). V daném případě byli podle jeho slov kontrolujícími celníky titíž, o kterých hovořil ve své původní výpovědi, to jest ti, které později znal pod jmény P■■■■, I■■■■ a H■■■■, k němuž uvedl, že měl kudrnaté vlasy (viz listy č. 134 a 135 spisu). Podle C■■■■ T■■■■ H■■ platil T■■■■ M■■■■ T■■■■ pokutu ve výši 5 000 Kč za hodinky, které neměl prodávat a jež celníci vytáhli zpod pultu (viz listy č. 135 a 136 spisu). T■■■■ M■■■■ T■■■■ později C■■■■ T■■■■ H■■ podle jeho výpovědi řekl, že na pokutu nedostal

bloky (viz list č. 136 spisu). Před odvolacím soudem si C ■ T ■ H ■ na daný případ nepamatoval, a teprve když se mu přečetla jeho předchozí výpověď, vzpomněl si, že šlo o plagiáty hodiněk a že T ■ M ■ T ■ předal svůj mobilní telefon (viz list č. 1769 spisu).

43. Právě popsané okolnosti dokládají, ve výpovědi C ■ T ■ H ■ nebyly k danému skutku žádné rozpory. Jediná nejasnost byla v časových údajích. Tu lze logicky vysvětlit tím, že jmenovaný svědek vypovídal v rozmezí několika let. Proto lze za nejpřesnější považovat časový údaj o červnu nebo červenci 2011, protože jej C ■ T ■ H ■ podal ve své původní výpovědi z 28. února 2012 (viz listy č. 132 až 139 spisu). Výpovědi svědka C ■ T ■ H ■ je nutno přisvědčit i proto, že odpovídá pořízené nahrávce a že na ní zazněl údaj, který odpovídá bydlišti T ■ M ■ T ■. K tomu se zdejší soud dostane, až bude citovat obsah uvedeného záznamu.
44. Z výpovědi svědka C ■ T ■ H ■ je dále důležité, že neviděl, k čemu přesně mezi celníky a T ■ M ■ T ■ došlo. Je to zřejmé z toho, co už zdejší soud citoval. C ■ T ■ H ■ předal T ■ M ■ T ■ telefon a pak ho od něj dostal zpátky, přičemž věděl pouze tolik, že T ■ M ■ T ■ tehdy kontrolovali obžalované. Nevěděl tedy nic o přesné podobě kontroly, o obsahu jednání mezi T ■ M ■ T ■ a celníky, ani o samotné platbě. Právě proto je důležitý již zmíněný zvukový záznam.
45. Podle další odvolací námítky nelze v daném řízení právě uvedenou nahrávku použít, protože není zřejmé, zda zachycuje údajný případ ze stánku ■■■, ani to, kdo ji pořídil. Podle obžalovaných proto nelze vyloučit, že byla pořízena v rozporu se zákonem, tajně a bez vědomí člověka, který měl nahrávací zařízení u sebe, nebo policií bez příslušného povolení. Posledně citovaná část odvolání je pouhý dohad. Nic totiž nedokládá, že by nahrávku tajně pořídili policisté, nebo že by vznikla bez vědomí toho, kdo měl nahrávací zařízení u sebe. K posledně uvedené možnosti je navíc třeba doplnit, že by neznamenal nezákonnost důkazu. Kdyby uvedená nahrávka dokumentovala běžný občanský život, byla by nepoužitelná, protože by neoprávněně zachycovala osobnostní projevy dotčených osob. Pokud by ale zaznamenala trestný čin, použitelná by byla, poněvadž v případě trestněprávního vztahu se osobnostní projevy nechrání tak, jako v případě běžného občanského života. Podstatné ale je, že právě rozebíraná námitka je pouze konstrukcí a že odporuje výpovědi C ■ T ■ H ■, kterou v daném směru potvrzují shora citované závěry znalců z oboru fonetiky, kteří nahrávku zkoumali.
46. Pro případ, že by odvolací soud považoval shora uvedenou nahrávku za použitelnou, obžalovaní navrhli, aby se přezkoumal celý její obsah. Podle nich by se v takovém případě měly přeložit do češtiny všechny na ní zachycené cizojazyčné projevy, a to hlavně ty, které jsou na jejím začátku a konci. Tak by se podle obžalovaných zjistilo, zda na ní mluví C ■ T ■ H ■, a přispělo by to k objasnění otázek, kdy nahrávka vznikla a zda se vztahuje k události popsané v obžalobě.
47. Opatřit právě uvedený důkaz by bylo nadbytečné. I kdyby se totiž ukázalo, že na začátku záznamu hovoří C ■ T ■ H ■, nedalo by z toho dovodit, že záznam nezachycuje jeden ze skutků popsaných ve výroku napadeného rozsudku a kdy k tomuto skutku došlo. Kvůli otázce, kdy nahrávka vznikla, zdejší soud požádal Kriminalistický ústav Policie České republiky, aby zpracoval příslušné odborné vyjádření. Z něj plyne, že se nedá zjistit, kdy zmíněná nahrávka vznikla, protože má jiný formát, než ve kterém byla původně pořízena (viz listy č. 1755 až 1758 spisu). Z uvedeného vyjádření dále vyplývá, že by se doba vzniku uvedené nahrávky dala zjistit z původního nosiče, pokud by byl k dispozici. Proto je třeba uvést, že shora uvedený telefon už k dispozici není. C ■ T ■ H ■, který ho podle své výpovědi poskytl T ■ M ■ T ■, jej totiž vyhodil, poněvadž se tento přístroj v mezidobí poškodil (viz listy č. 734 a 1765 spisu). K okamžiku vzniku nahrávky tedy existuje jediný důkaz, a tím je již zmíněná výpověď svědka C ■ T ■ H ■. Dále je třeba vidět, že právě rozebíraná nahrávka je poměrně dlouhá a že předmětný skutek zachycuje jen její část. První české hlasy se ozývají okolo první minuty od počátku záznamu, debata, jež souvisí s právě rozebíraným

případem, končí přibližně v polovině deváté minuty záznamu, načež jsou slyšet šumy, od poloviny jedenácté do čtvrtiny dvanácté minuty je slyšet vietnamština a od třinácté minuty další řeč, a to i v češtině, která je téměř nerozpoznatelná a končí krátce před závěrem šestnácté minuty záznamu, načež následuje opět vietnamština. Z toho plyne, že se nedá zjistit, kdo všechno se okolo nahrávacího zařízení pohyboval. Především to ale není důležité pro rozhodnutí v dané věci. Část záznamu, která se týká právě rozebíraného skutku, je totiž jednoznačná. Posledně uvedený závěr ale platí jen k J. M. Zdejší soud nyní vysvětlí, proč tomu tak je. Tím se dostane k odvolací námitce, podle níž nelze uzavřít, že zaznamenaný delikt spáchali společně všichni tři obžalovaní, poněvadž znalci na nahrávce identifikovali s jistotou pouze J. M.

48. Na právě uvedeně nahrávce česky mluvící člověk říká „takže tu pokutu a ne protokol“ a „do večera to tu nesmí být“. O dvě minuty později říká česky mluvící hlas, že nebude žádný protokol, ani žádný papír. Po chvíli, konkrétně o necelou minutu později, český hlas říká, že „ani blok nebude, to je jenom pro nás“. O další necelou minutu česky mluvící člověk říká, že teď je to bez protokolu, bez evidence, ale příště to bude horší a o dvě a půl minuty později je slyšet šustot papírů a slova „já teda nenapišu nic“. Znalecký posudek z oboru fonetiky, který vypracovala shora jmenovaná znalkyně, dokládá, které z těchto vět vyřkl J. M. Konkrétně jde o věty: „já nebudu psát protokol a nenapišu ani papír“, dále „ani blok nebude, to je jenom pro nás“, a „já nenapišu teda nic, ty hodiny uklid“ (viz listy č. 1283 až 1302 spisu). Z toho plyne, že šlo o peníze, jež dotýčný žádal náhradou za to, že nebude postupovat tak, jak stanovil § 9 odst. 1 zákona č. 191/1990 Sb. Jak už bylo řečeno, podle tohoto ustanovení je celník povinen zadržet zboží podezřelé z porušení práv duševního vlastnictví, a to bez ohledu na práva třetích osob. Je tedy jasné, že nešlo o pokutu, nýbrž o úplatek. V této souvislosti nelze přehlédnout část výpovědi J. M., v níž tento obžalovaný uvedl, že se za padělané zboží při kontrolách pokuta nedávala (viz list č. 1216 spisu).
49. V právě rozebíraném záznamu jsou i další důležité pasáže. V čase 1.04 česky mluvící člověk říká „dáme protokol nebo pokutu?“. O pouhé čtyři vteřiny později česky mluvící člověk říká „já bych to nafotil, já bych to vodvez“. V čase 1.29 je na nahrávce slyšet, že je řeč o pokutě ve výši 5 000 Kč. Zvukový záznam dále v čase 8.34 dokládá, že šlo o padělky značkových hodinek. Hovoří se tam o hodinkách značky Gucci. Po čase 1.44 na uvedeném záznamu jeden z českých hlasů posměšně uvádí, že někdo nosí hodinky k opravě. V čase 7.02 jeden z českých hlasů říká, že kdyby to udělal tak, jak by měl, pak by byl protokol, musel by zavolat další orgány a trhovce by šel k soudu a měl by problém se živnostenským úřadem. Na to trhovce reaguje, že má malý obchod. Z těchto okolností plyne, že šlo skutečně o pokutu 5 000 Kč, jak se o ní zmínil svědek C. T. H., který řekl, že mu T. M. T. později potvrdil, že tuto částku celníkům poskytl. Že jde o T. M. T., potvrzuje zvukový záznam v čase 4.45. Tam je řeč o tom, že trhovce bydlí ve ulici. Právě tam se T. M. T. přihlásil k pobytu. Dokládá to výpis z již zmíněného systému ARES, který je na listu č. 1726 spisu.
50. Na podkladě právě uvedených okolností nelze pochybovat o tom, že si o úplatek řekl a že jej přijal J. M. Údajný podíl I. P. a I. V. na tomto skutku je ale nejasný. Žádný ze znalců z oboru fonetiky nedospěl k závěru, že některý z nich pronesl s vysokou mírou pravděpodobnosti některou z vět, jež dokládá úplatkářství. O možné účasti I. P. svědčí, že podle shora jmenované znalkyně nelze vyloučit, že pronesl větu, v níž zaznělo, že „nějaký evidence, ale příště to...horší“. Možné účasti I. V. se týká závěr téže znalkyně, podle něhož jmenovaný obžalovaný pravděpodobně pronesl větu „takže tu pokutu a ne teda protokol...do večera to tady nesmí být“ (viz list č. 1299 spisu). Při takové pravděpodobnosti vznikají důvodné pochybnosti o vině I. P. a I. V. Uvedené pochybnosti se musejí vykládat v jejich prospěch. Stanoví tak § 2 odst. 2, odst. 5 trestního řádu. Proto také nelze přehlédnout, že jeden z celníků dal podle již citované části záznamu v úvodu kontroly najevo, že by se padělky hodinek měly odvézt. Ze zbytku záznamu přitom není patrné, zda uvedené stanovisko během události změnil a zda se tedy záměrně podílel na trestné činnosti. Stejně tak je

třeba vzít v potaz, že ve zvukovém záznamu jsou již zmíněné výrazné časové prodlevy, z nichž některé trvající i několik minut. Právě citované věty, které možná pronesli I. P. a I. V., dělí od slov, jež vyřkl J. M., jednou téměř dvě minuty a podruhé padesát vteřin. V takové situaci se nedá tvrdit, že I. P. a I. V. byli přítomni právě v ten okamžik, kdy J. M. pronášel shora uvedené věty.

51. S ohledem na právě popsané skutečnosti je zřejmé, že existují pochybnosti o závěru okresního soudu, podle něhož poskytl T. M. T. úplatek I. P. a I. V. Jde tedy o již vzpomenutý případ popsáný v § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, který soudu druhého stupně ukládá, aby přezkoumávaný výrok zrušil. Zdejší soud tak ale učinil nejenom ve vztahu k I. P. a I. V., ale i ve vztahu k obžalovanému J. M. Musel totiž reagovat na shora uvedenou odvolací námitku, jež se týkala identifikace T. M. T. Této námitce dal zapravdu v tom, že okresní soud napsal k tomuto trhovci chybné identifikační číslo. Navíc je z už popisovaných okolností zřejmé, že okresní soud nesplnil jeden z předchozích pokynů zdejšího soudu, podle něhož měl do výroku svého rozhodnutí napsat, kdy k uvedenému případu došlo. Zdejší soud už vysvětlil, proč z výpovědi svědka C. T. H. dovodil, že se skutek odehrál v přesně nezjištěné době v červnu nebo v červenci roku 2011.
52. Shora uvedené okolnosti dokládají, že soud druhého stupně musel v napadeném rozsudku zrušit všechny části, ohledně nichž se ještě vedlo řízení před okresním soudem. Stejně postupoval i ohledně zbylého bodu výroku o vině, jenž pojednával o úplatku, který J. M. poskytl trhovci V. V. B. a který pocházel z rozsudku Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014. Okresní soud totiž v souvislosti s tímto skutkem porušil trestní zákon. Zdejší soud už vysvětlil, že nalézací soud tento skutek chybně považoval za dílčí útok pokračujícího trestného činu v jednom celku s případem, při kterém celníkům platil pokutu C. T. H. V souvislosti s V. V. B. případem okresní soud nesprávně použil i § 45 odst. 1 trestního zákoníku. Dokládají to následující okolnosti.
53. Zdejší soud již vysvětlil, že soud podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku pachateli ukládá společný trest, jestliže ho odsuzuje za dílčí útok pokračujícího trestného činu, ohledně jehož dalších dílčích útoků existuje již pravomocné soudní rozhodnutí. V takovém případě musí z předchozího rozhodnutí zrušit výrok o vině, výrok o trestu a výroky, které mají základ ve zrušeném výroku o vině. Stanoví tak rovněž § 45 odst. 1 trestního zákoníku. Soud prvního stupně v úvodu výroku o vině napadeného rozsudku uvedl, že z rozsudku Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014 zrušil nejenom výrok o vině a o trestu, ale i další výroky, které mají podklad ve zrušeném výroku o vině. V posledně uvedeném rozsudku Krajského soudu v Plzni ale takové výroky nejsou. Soud prvního stupně tedy rušil něco, co neexistuje. Navíc právě rozebíranou část svého rozhodnutí nesprávně formuloval. Uvedl totiž, že ze zmíněného rozsudku Krajského soudu v Plzni zrušil výrok o pokračujícím trestném činu. V posledně uvedeném rozhodnutí přitom výrok o pokračujícím trestném činu nebyl. Byl v něm totiž výrok o vině, který popisoval jediný útok, při němž V. V. B. poskytl úplatek J. M.
54. Se zřetelem na právě uvedené okolnosti zdejší soud zrušil v napadeném rozsudku celý výrok o vině. I kdyby tak učinil jen částečně, musel by zrušit i výroky, které na tento zrušený výrok navazují. Stanoví tak § 258 odst. 2 trestního řádu. Proto v napadeném rozsudku zrušil i výroky o trestech. Zároveň rozhodl znovu sám. Dříve, než se dostane k této části svého rozhodnutí, musí věnovat pozornost zbylým odvolacím námitkám. První z nich se totiž týká toho, na podkladě kterého ustanovení trestního řádu bylo třeba obžalované zprostit obžaloby ohledně skutku, při němž údajně žádali a přijali úplatek od C. T. H.
55. V právě uvedené námitce obžalovaní uvedli, že jim C. T. H. podle své výpovědi pokutu platil jednou a že o tom existuje záznam v evidenci Celní správy České republiky. Současně podotkli,

že jmenovaný svědek tuto pokutu dostal proto, že ztěžoval kontrolu prodáváného zboží, a že takto často jednají ti, kteří si stánek nepronajali a pouze hlídají cizí majetek. Tato okolnost podle odvolatelů prokazuje, že vypovídali pravdu, když tvrdili, že své pravomoci vykonávali řádně.

56. V celní evidenci je skutečně záznam, který pojednává o pokutě, kterou obžalovaní dali jako členové tříčlenné celní hlídky C■ T■ H■ (viz druhou stranu listu č. 758 spisu). Uvedená pokuta je z dubna roku 2011. Tento časový údaj nasvědčuje možnosti, že C■ T■ H■ vypovídal právě o této pokutě. C■ T■ H■ totiž ve své výpovědi několikrát uvedl, že obžalovaným platil pouze jednu pokutu (viz například listy č. 134 a 902 spisu). Jindy C■ T■ H■ uvedl, že si nepamatuje, zda dostal jen jednu pokutu a že si pamatuje pouze na jeden případ pokuty od obžalovaných (viz listy č. 735 a 1214 spisu). Zdejší soud už vysvětlil, že celníci neměli právo dávat pokuty za padělky zboží a že měli povinnost tyto padělky zabavit. C■ T■ H■ přitom ve své výpovědi pokaždé uvedl, že ona pokuta byla za to, že na stánku prodával padělky textilního zboží (viz listy č. 135, 735, 901 a 1213 spisu). I když tedy opakovaně uvedl, že od obžalovaných dostal pokutu jen jednou, nepopisoval případ, o kterém pojednává již zmíněný oficiální záznam na druhé straně listu č. 758 spisu. To platí i přesto, že dost zmateně popisoval, komu uvedené zboží patřilo. Podle jeho slov šlo o zboží, které patřilo jemu, případně o zboží, které patřilo i jeho bratrovi, nebo o zboží, které prodával pro T■ V■ H■ nebo o zboží, které ve stánku nechal předchozí majitel (viz listy č. 137, 138 a 1214 spisu).
57. Zdejší soud už vysvětlil, že ve vztahu k žádnému z odvolatelů neobstojí závěr popsany ve výroku napadeného rozsudku, podle něhož žádali a přijali úplatek od C■ T■ H■. Nedá se totiž zjistit, který z nich takto jednal a zároveň nelze uzavřít, že se tak dělo se souhlasem zbylých. Musel tedy řešit otázku, zda je zprostit obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, který pamatuje na případ, že se stal skutek uvedený v obžalobě, ale není trestným činem, nebo zda je třeba použít § 226 písm. c) téhož zákona. Posledně uvedené ustanovení pamatuje na situaci, v níž nebylo prokázáno, že obžalovaný spáchal skutek popsany v obžalobě. Soud druhého stupně už vysvětlil, proč se přiklonil k tomu, že C■ T■ H■ popisoval jiný případ, než ke kterému existuje oficiální záznam. Proto bylo zapotřebí obžalované zprostit obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, to jest proto, že nebylo prokázáno, že se dopustili trestného činu uvedeného v obžalobě.
58. Na tomto místě je třeba uvést, že na podkladě toho, co popsal C■ T■ H■, lze uzavřít, že se někdo z celníků dopustil trestného činu. To souvisí s odvolací námitkou, v níž obžalovaní zdůraznili, že C■ T■ H■ podle svých slov obdržel pokutový blok. K tomu C■ T■ H■ uvedl, že mu celníci na pokutu nedali blok, jindy řekl, že nedostal blok ani potvrzení, ale v další výpovědi uvedl, že si nepamatuje, jestli blok dostal, neboť je to dávno, a jindy zase, že v jeho případě celníci blok vydali, že ho podepsal, ale nedostal ho a že nedostal nic od obžalovaného, který něco psal (viz listy č. 134, 135, 734, 735, 902, 1213 a 1214 spisu). Současně nelze přehlédnout, že C■ T■ H■ podle svých slov nerozuměl tomu, co bylo tehdy napsáno a že to obžalovaní napsali v autě (viz list č. 901 spisu). Na jiném místě své výpovědi uvedl, že v autě byl jen jeden z celníků (viz listy č. 733 a 735 spisu). To vše dokládá, že si C■ T■ H■ na uvedený případ dostatečně nepamatuje a že na podkladě jeho výpovědi nelze zjistit, co při daném případě dělal ten který z obžalovaných. To je právě ona příčina, pro niž bylo třeba všechny tři odvolatele v daném případě zprostit obžaloby.
59. V souvislosti s právě rozebíranými okolnostmi obžalovaní vyjádřili nesouhlas s názorem okresního soudu, podle něhož v jejich neprospěch hovoří zprávy celního úřadu o jejich pracovní náplni a o jejich činnosti při kontrolách. Reagovali tak na první dva odstavce na šesté straně napadeného rozsudku. V nich nalézací soud uvedl, že společné hlídky jsou v neprospěch obžalovaných. Zdejší soud už vysvětlil, že v dané věci nelze učinit závěr o tom, co přesně dělal ten který z obžalovaných při kontrolách popsanych v obžalobě. S tím souvisí i další část odvolání. V ní obžalovaní uvedli, že o jednání popsáném ve výroku přezkoumávaného rozsudku nemohou existovat písemné

záznamy, poněvadž se ho nedopustili. K tomu je třeba uvést, že nelze rozumně předpokládat, že by nějaký celník pořizoval úřední zápisy či záznamy o své trestné činnosti. Proto také nelze činit žádné závěry z toho, že neexistují oficiální doklady o kontrolách popsanych v napadeném rozhodnutí.

60. Obžalovaní dále brojili proti části napadeného rozsudku, v níž byla řeč o zvukovém záznamu ze služebního vozidla. Tento záznam pořídili policisté v době, kdy odvolatele sledovali. Podle nich nic nenásvědčuje závěru, že tento záznam patří k některému ze skutků popsanych ve výroku přezkoumávaného rozhodnutí. K tomu je třeba uvést, že zmíněný záznam je na DVD založeném v obálce, jež tvoří list č. 482 spisu. Zachycuje jednání, při kterém se celník domlouval s jedním Vietnamcem, zda napíše lístek nebo blok a že všechny hodinky a nějaká další věc musejí přijít pryč (viz listy č. 483 a 935 spisu). Jako možný mluvčí byl v tomto případě podle znaleckého závěru identifikován J. P. To ale není podstatné. Uvedený záznam totiž pochází ze 16. května 2011. Nic tedy nedokládá, že se týká některého ze skutků popsanych v obžalobě. Jen o nich přitom soud může rozhodovat. Stanoví tak již zmíněný § 220 odst. 1 trestního řádu. Proto nemůže mít uvedená nahrávka význam pro rozhodnutí v dané věci.
61. Podle další odvolací námitky postupoval okresní soud chybně v tom, že z výpovědi svědkyně M. K., která byla jejich nadřízenou, dovedl, že měli povinnost vždy zajistit padělané zboží. Obžalovaní zdůraznili, že jmenovaná svědkyně připustila, aby tak celníci nepostupovali tehdy, když šlo o jeden či dva padělky, které trhovec nenabízel do oběhu a o nichž prohlásil, že jsou jeho. Současně vyjádřili názor, že v takovém případě je na úvaze celníků, při jak velkém množství zboží takový postup zvolí.
62. Zdejší soud již uvedl, co k právě popsané otázce říká příslušné zákonné ustanovení. Není tedy podstatné, že svědkyně M. K. připustila možnost, aby celníci padělané zboží za určitých okolností nezabavili. V daném směru se jmenovaná svědkyně mylí. Podstatné je, že se v této věci netvrdilo, že obžalovaní spáchali trestný čin tím, že padělané zboží pouze nezajistili, nýbrž že tak učinili výměnou za to, že jim trhovec poskytne peníze. Proto je vhodné připomenout, že si J. M. byl podle shora citované části své výpovědi vědom, že celníci nemohli za padělky dávat pokuty.
63. Z toho, co bylo dosud uvedeno, vyplývá, že odvolací soud musel napadené rozhodnutí zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního řádu, poněvadž okresní soud porušil právo obžalovaných na obhajobu, nerespektoval ustanovení, jež slouží k tomu, aby se věc náležitě objasnila, o jeho skutkových závěrech vznikly důvodné pochybnosti a ve věci bylo třeba provést nové důkazy a některé starší důkazy se musely zopakovat. Odvolací soud tímto způsobem dokazování doplnil, a to z důvodů, které již popsal. Proto také v dané věci rozhodl sám. Na takový postup pamatuje § 359 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu. S ohledem na to nyní zdejší soud své skutkové závěry stručně zrekapituluje.
64. Ohledně J. M. shledal odvolací soud vinu v případě události s trhovcem T. M. Měl při tom na paměti § 116 trestního zákoníku. Ten popisuje pokračující trestný čin. Jím se podle právě uvedeného ustanovení rozumí jednání, při kterém pachatel dvěma či více útoky naplňuje znaky stejného trestného činu, vede ho při tom jednotný záměr, čin provádí stejně nebo podobně a mezi jednotlivými útoky je blízká časová souvislost a souvislost z předmětu útoku. Všem těmto hlediskům odpovídají skutky, při nichž J. M. požádal o úplatek a vzal si úplatek od trhovců V. V. B. a T. M. T. Jak už bylo řečeno, ohledně případu V. V. B. existuje pravomocné rozhodnutí, jímž je rozsudek Krajského soudu v Plzni z 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014. Proto odvolací soud musel z tohoto svého staršího rozhodnutí zrušit výroky o vině a trestu. Učinil tak podle již citovaného § 45 odst. 1 trestního zákoníku. Současně vzal v potaz, že je podle posledně uvedeného ustanovení vázán skutkovými závěry popsany

v předchozím rozhodnutí. Proto je převzal do svého nového rozsudku. Ohledně případu spojeného s T■■■■ M■■■■ T■■■■ již vysvětlil, z čeho vyšel, a proto popsal tento skutek shora uvedeným způsobem. Také již řekl, proč jmenovaného trhovce na rozdíl od okresního soudu neoznačil identifikačním číslem, nýbrž datem narození.

65. Zdejší soud již také uvedl, proč bylo třeba ve zbylém rozsahu obžalované zprostit obžaloby. Stejně tak již vysvětlil, proč v jednotlivých případech volil ten který důvod právě uvedeného postupu. Pouze pro úplnost musí dodat, že ve zprošťující části svého rozhodnutí jednotlivé skutky nepopsal stejně jako okresní soud. Uvedený popis převzal z obžaloby. Právě tak se v soudní praxi postupuje, jestliže se obžalovaný zprošťuje obžaloby.
66. Jednání J■■ M■■ odvolací soud kvalifikoval stejně jako soud nalézací. Jmenovaný obžalovaný si úmyslně opatřil neoprávněný prospěch tím, že svou pravomoc vykonával způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a jednal jako úřední osoba. Takovou osobou je ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku i příslušník bezpečnostního sboru. Jedním z těchto sborů je Celní správa České republiky. Stanoví tak § 1 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. V uvedeném zákoně je i § 45 odst. 1 písm. b), v rozporu s nímž J■■ M■■ jednal. Podle tohoto ustanovení se musí příslušník bezpečnostního sboru zdržet jednání, jež může vést ke střetu zájmu služby s jeho osobními zájmy a nesmí ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nesmí ve svůj prospěch zneužít informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a nesmí v souvislosti s výkonem této služby přijímat žádné dary ani jiné výhody. Posledně uvedená slova souvisejí s druhou použitou právní kvalifikací. Jednání J■■ M■■ totiž odpovídá i tomu, že pro sebe úmyslně a v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu žádal a přijal úplatek a tento čin spáchal jako úřední osoba. V daném případě obecný zájem existuje, protože celní správa je povolána mimo jiné k tomu, aby ve smyslu shora citovaného ustanovení zabráňovala přísunu padělků do oběhu. Stejně jako okresní soud, zdůraznil i soud odvolací, že rozhodl podle trestního zákoníku účinného do 30. listopadu 2011. To odpovídá zákonu účinnému v době trestného činu. Podle tohoto zákona se postupuje, pokud není pozdější zákon pro pachatele příznivější. Stanoví tak § 2 odst. 1 trestního zákoníku. Soudy proto do svých rozhodnutí obvykle nepíší žádné číslo zákona nebo dobu jeho účinnosti, jestliže rozhodují podle zákona účinného v době trestného činu. V daném případě to ale soud druhého stupně udělal, a to jednak proto, aby do napadeného rozhodnutí nezasahoval více než je nutné, a také proto, aby bylo zřejmé, že v dané věci nerozhodoval podle nyní účinného § 331 odst. 2 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Ten totiž umožňuje pachateli uložit trest odnětí svobody až na deset let, zatímco v době trestné činnosti to bylo nejvýše na osm let.
67. Právě uvedená sazba určuje trest, který v dané věci J■■ M■■ hrozil. Pokud totiž soud ukládá pachateli trest za dva nebo více trestných činů, určí jej v sazbě určené na nejpřísněji trestný čin. Stanoví tak § 43 odst. 1 trestního zákoníku. V takovém případě se tedy pachateli ukládá jediný trest (tím se nemyslí jeden druh trestu). Z obou shora uvedených trestných činů je přísněji trestné přijetí úplatku ve smyslu § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Na druhý z dotčených trestných činů, zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, zákon určuje trest odnětí svobody nejvýše na pět let. Na tomto místě musí odvolací soud uvést, že první z těchto dvou trestných činů označil za zločin a druhý za přečin. Vyšel z § 14 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku. Podle něj je přečinem mimo jiné úmyslný trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody do pěti let, a zločiny jsou ostatní úmyslné trestné činy.
68. Soud druhého stupně rozhodl ve vztahu k J■■ M■■ také o trestu. V této souvislosti bral v potaz poslední dosud nerozebranou odvolací námitku. Podle ní se ve výroku o trestu projevila libovůle okresního soudu, který své závěry odůvodnil nepřesvědčivě, nesrozumitelně a zmateně, čímž porušil § 125 odst. 1 trestního řádu.

69. K právě uvedené námitce je třeba uvést, že nalézací soud v napadeném rozhodnutí nepopsal, co podle něj J. M. přitěžuje a co mu naopak polehčuje. Proto je třeba doplnit, že v dané věci J. M. nepolehčuje ani nepřitěžuje nic. Pro rozhodnutí o trestu bylo v dané věci nakonec nejpodstatnější to, co stanoví § 39 odst. 3 trestního zákoníku. Podle něj se v druhu a výměře trestu musí projevit i doba, která od trestného činu uplynula, a také délka řízení, pokud trvalo nepřiměřeně dlouho. Zdejší soud už zdůraznil, že dané řízení trvalo velmi dlouho. To se nestalo jen kvůli shora popsaným okolnostem, jež souvisejí s výsledkem svědka N. Q. C. Především to platí proto, že okresní soud rozhodl několikrát chybně a že nerespektoval závazné pokyny odvolacího soudu. Tak se stalo, že ve věci, která není skutkově ani právě zvláště složitá, byl J. M. stíhán téměř šest a půl roku, konkrétně od října 2011 (viz listy č. 18 až 20 spisu). Státní zástupce přitom obžalobu podal brzy poté, a to 6. dubna 2012 (viz list č. 695 až 702 spisu). Bylo tedy porušeno právo J. M. na spravedlivý proces, jak je vymezuje čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle něj má každý právo na to, aby jeho věc byla projednána před soudem bez zbytečných průtahů. Jelikož bylo toto právo v daném řízení porušeno velmi výrazně, je třeba za to J. M. poskytnout zadostiučinění už ve výroku o trestu. To se v napadeném rozhodnutí nestalo v potřebné míře. Okresní soud totiž v porovnání se svým předchozím rozsudkem z 19. ledna 2016 jmenovanému obžalovanému pouze o šest měsíců zkrátil zkušební dobu podmíněného odsouzení. Proto soud druhého stupně přezkoumávané rozhodnutí zrušil i z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, to jest proto, že trest uložený J. M. byl nepřiměřený.
70. S ohledem na právě uvedenou okolnost odvolací soud J. M. zkrátil trest odnětí svobody na dva roky a tři měsíce, a to i přesto, že okresní soud jmenovanému obžalovanému uložil tento druh trestu pouze ve dvanáctině zákonem stanovené sazby. Výkon tohoto trestu zdejší soud podmíněně odložil, jelikož od trestné činnosti uplynulo téměř sedm let, během nichž se J. M. nedopustil žádného dalšího deliktu. Dokládá to opis rejstříku trestů a opis z evidence přestupků, které jsou na listech č. 1710 a 1713 spisu. Ve smyslu § 81 odst. 1 trestního zákoníku lze tedy předpokládat, že trest splní svůj výchovný účel i bez toho, že by jej J. M. rovnou vykonal. V dané věci ostatně nelze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody už proto, že se proti napadenému rozsudku odvolali jen obžalovaní. V takovém případě se uvedené rozhodnutí nesmí změnit v jejich neprospěch. Stanoví tak § 259 odst. 4 trestního řádu.
71. Soud druhého stupně bral v potaz, že zkušební doba podmíněného odsouzení může podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku činit jeden rok až pět let. Okresní soud J. M. výkon trestu odnětí svobody odložil na zkušební dobu v trvání dvou a půl roku. Vzhledem k době, která od trestné činnosti uplynula, a vzhledem k výraznému průtahy, k němuž v dané věci došlo, považoval soud druhého stupně za nutné poskytnout J. M. zadostiučinění i v délce této doby. Proto ji zkrátil o čtvrt roku, tedy na dva roky a tři měsíce. Jde tedy o zkušební dobu těsně nad čtvrtinou zákonem stanoveného rozpětí.
72. Stejně jako soud prvního stupně, uložil i odvolací soud J. M. trest zákazu činnosti. Formuloval jej ale jinak. V napadeném rozsudku stojí, že J. M. nesmí vykonávat činnost „spočívající v zákazu činnosti, spočívající výkonu funkce v bezpečnostních sborech ČR“. Soud druhého stupně tuto chybnou formulaci předělal na zákaz činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce v bezpečnostních sborech České republiky. V jednom ze svých předchozích rozhodnutí uvedl, že to je velmi úzce pojatý trest, neboť se pachatelům podobné trestné činnosti ve smyslu § 73 odst. 3 trestního zákoníku obvykle zakazuje nejen výkon funkce, ale i zaměstnání či povolání v příslušném sboru. Uvedená sankce ale v dané věci poprvé padla v rozsudku, proti němuž se odvolali pouze obžalovaní, a tak se její rozsah nemůže rozšiřovat. Dokládá to již zmíněný § 259 odst. 4 trestního řádu. Zadostiučinění za průtahy v dané věci poskytl odvolací soud J. M. i v trestu zákazu činnosti. Na rozdíl od okresního soudu jej neuložil na čtyři roky, nýbrž na tři roky a šest měsíců. V souvislosti s tím musí připomenout, že se uvedený trest dá ve smyslu § 73 odst. 1

trestního zákoníku uložit na jeden rok až deset let. Zároveň je ovšem třeba vidět, že pro budoucí život J. M. není výrok o tomto trestu podstatný. Zásadní je, že podle § 13 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb. nesmí být do služebního poměru v bezpečnostních sborech přijat občan České republiky, který byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby odnětí svobody vyšší než pět let. Již shora vzpomenutý rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. listopadu 2014 sp. zn. 8 To 463/2014 tedy pro J. M. znamená, že se podle současné právní úpravy nemůže stát příslušníkem žádného z českých bezpečnostních sborů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek. Obžalovaní a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaní tak mohou učinit pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaných pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu). Obžalovaní je mohou podat pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinili, jejich podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

V Plzni 17. dubna 2018

JUDr. Pravoslav Polák, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v.r.